

POHÁDKA NA DOBROU NOC

Bylo, nebylo... na kraji lesa jménem Čaroháj, kde zpívali ptáci i v noci a světlušky tančily ve vzduchu jako malé lampičky, žila malá víla jménem Amálka. Byla zvědavá a odvážná, ale bohužel někdy neposlouchala, co jí říkala maminka.

**„Do Čaroháje nechod’,“ varovala ji často maminka.
„Je to kouzelný les a straší tam hejkal Rarach!“**

**Amálka si vždycky říkala: Co to může být za
strašidlo? A je opravdu tak děsivý, jak se říká?**

**Jednoho večera, kdy slunce zapadalo a nebe se
zbarvilo do růžova, se rozhodla to zjistit. Po
špičkách vyklouzla z domku pod starým dubem a
vydala se do lesa.**

**Čaroles byl nádherný. Stromy se třpytily jako
smaragdy, květiny zářily v měsíčním světle, a
dokonce i mech na zemi voněl jako čerstvě
upečené koláčky. Amálka byla uchvácená a
zapomněla na čas.**

**Jenže čím dál šla, tím temnější les byl. Stromy se
nakláněly jako obři a vítr zpíval zvláštní,
strašidelné melodie. Najednou se ozvalo:**

„Húúúúúú!“

**Amálka se lekla a přitiskla se ke stromu. „Kdo je
tam?“ zavolala třesoucím se hláskem, ale odpověď
jí bylo jen šustění listů.**

„Húúúúúú!“

A pak ho uviděla. Hejkal Rarach! Měl hnědou chlupatou srst, zelené oči svítící jako lucerny a rohy, které se leskly v měsíčním světle.

Amálka se chtěla rozběhnout pryč, ale zakopla a spadla do mechu. „Prosím, neubližujte mi!“ zavolala zoufale. Zavřela oči a čekala na to nejhorší.

Místo toho však uslyšela hluboký, ale laskavý hlas: „Neubližuju malým vílám, co se ztratily. Neubližuji vůbec nikomu!“

Amálka otevřela oči. Hejkal se na ni díval, ale v jeho očích nebylo nic děsivého. Naopak, byl to laskavý pohled plný porozumění.

„Ty... nejsi zlý?“ zeptala se opatrně.

Hejkal si sedl vedle ní a rozesmál se. „Zlý? Kdepak! Starám se v Čaroháji o stromečky, kytičky a zvířata. No a taky občas pomáhám těm, kdo se v lese ztratí. Přišel jsem ti pomoci najít cestu domů.“

Amálka zůstala překvapená. „Ty mi pomůžeš?“

„Samozřejmě,“ řekl hejkal, zvedl ji na nohy a podal jí malou větvičku, která svítila jako pochoděň. „Drž se blízko mě.“

Společně kráčeli lesem. Rarach cestou vyprávěl Amálce příběhy o Čaroháji, o kouzelných svítících rostlinách, létajících jednorožcích i o tom, jak se o les stará. Amálka zjistila, že hejkal Rarach je vlastně hodný a moudrý tvor.

Když se dostali na kraj lesa, Amálka se k němu otočila. „Děkuji ti, Rarachu!“

Hejkal se usmál a zavolal na rozloučenou své hluboké: „Húúúúúú!“

Amálka se rozesmála a utíkala domů. Od té doby už věděla, že někdy to, co vypadá na první pohled strašidelně či zvláště, může být nakonec přátelské a dobré.

A zazvonil zvonec a pohádka je konec.